

[Lawaetz]

Med andre ord løber de forskellige fra de aftaler, man har siddet og truffet, og hvor er vi så henne med hensyn til ærlighed i politik?

Socialdemokratiet kunne vi godt harcelere lidt over, for i dets regeringstid truede man inden lønforhandlingerne med: hvis ikke I opfører jer pænt, kommer vi med nye skatter og afgifter. Nu er man gået den omvendte vej, og det er for mig mere logisk og rigtigt. Man har sagt ensidigt: hvis I opfører jer pænt, får I en skattelettelse. Den skal vi naturligvis have, men for fremskridtspartiet er det ikke ligegyldigt, om man holder en aftale, man har truffet med folk, man tror man kan stole på, og en gavecheck er jo ikke en skattelettelse, men noget, som deles ud til højre og venstre.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Det har undret mig, at det ikke var socialdemokratiets sædvanlige skatteordfører, men hr. Heinesen, der var ordfører i denne sag. Jeg fik imidlertid forklaringen, da jeg hørte hr. Heinesens tale. Begrundelsen var simpelt hen været den, at man ønskede at tale om noget andet end det, dette lovforslag drejer sig om.

Dette lovforslag drejer sig om to ting, der begge er uhyre centrale og karakteristiske for regeringen.

Den ene er, at et løfte, man har afgivet til dette folketing, holder man. Dette argument ville i sig selv være nok til, at dette lovforslag blev fremsat.

Det andet, som også er centralt, er en konsekvent indkomstpolitik. Det er denne konsekvente indkomstpolitik, der har affødt dette forslag. Vi har jo erfaringer for, hvorledes det er gået i dette land gennem de sidste mange, mange år. For at sikre befolkningen det, man kalder en realløn, forhøjer man indkomsterne; indkomsterne betyder forringet konkurrencedygtighed for danske virksomheder; det betyder med andre ord en dårligere betalingsbalance, det betyder dårligere beskæftigelse, samtidig med at økonomien løber løbsk herhjemme. Det havde man kun to indgreb imod. Det ene var forhøjede skatter, og det andet var forhøjede afgifter, og kigger man de sidste års historie igennem, kan vi se denne onde spiral køre og køre,

indtil der var en finansminister, der stillede sig op og sagde: det her går ikke; vi går mod afgrunden. Og nogle måneder senere sagde den pågældende finansminister: nu står vi midt nede i afgrunden.

Så kom der en ny regering, og denne nye regering kom med en ny politik. Den sagde simpelt hen: vi vil ikke gentage det dér; vi vil sørge for, at offentligheden, befolkningen i dette land, får en rimelig realløn. En rimelig realløn kan den få enten ved at få større nominelle pengebeløb – med de virkninger, som jeg lige har skildret – eller ved at få mindre beløb i kroner, mens til gengæld kronerne bliver mere værd – med andre ord ved, at udgifterne holdes nede. Det er den politik, regeringen fører, og dette lovforslag er et symbol på og et led i denne politik: en tilbageholdenhed på lønfronten, og udgifterne holdes nede. Den udgift, som hver eneste borger har i dette land, er skatten, og kan man holde skatten nede, fremmer man dermed levevilkårene for borgerne i dette land. Man forringer dem ikke, som hr. Heinesen sagde.

Hvor har regeringen fået den idé fra? Ja, det er en anden idé end den, den tidligere regering har ført igennem, men vi må da erkende, at ideen var prøvet før. I 1977 eller rettere sagt i august 1976 indgik den tidligere regering og den daværende regering et forlig om, at man skulle holde nogle rammer for indkomstpolitikken ved kommende forhandlinger. Da man kom til januar 1977 og økonomien som sædvanlig var løbet løbsk, samlede man de fem partier, der havde indgået augustforliget, og fandt ud af, at nu skulle udgifterne holdes nede. Dengang fandt man på udgifterne til leje, og man fandt på udgifterne til ejendomsskatterne, som man frøs ned. Jeg erindrer ikke, at man sænkede dem, men man frøs dem i hvert fald ned, og hvad var det et udtryk for? Nøjagtig det samme, nemlig at værdien af lønindtægten, af indtjeningen, i dette land bestemtes af, hvad man kan få for pengene ved at holde udgifterne nede. Det er denne konsekvente indkomstpolitik, som regeringen har ført, fra den dag den tiltrådte, og som den agter at blive ved med at føre, den, som hr. Heinesen har betegnet som smartness, som et reklamenumer. Man studser jo, når man hører den slags udtryk, for de plejer normalt kun at blive brugt, når man mangler argumenter, og